

følge, at jeg efter den Stilling, jeg indtog til de to foregaaende Forslag, vi have haft til Behandling her i Tinget om den samme Sag i 1893—94 og 1895—96, og som jeg med Glæde var med til at arbejde paa at faa gennemført, nu indtager den samme Stilling til det foreliggende Lovforslag, som jeg derfor anbefaler paa det bedste.

A. Hage: Da dette Lovforslag var til Forhandling sidst her i Tinget i 1895—96, var jeg ikke Medlem af dette Ting, og jeg staaar derfor ganske frit og ubunden af den Stilling, Flertallet eller Mindretallet i Udvalget eller ved Udtalelser i Salen indtog, og jeg kunde derfor ønske med nogle faa Ord at præcisere min Stilling lige over for Lovforslaget. Jeg er glad ved dets Fremkomst, idet jeg ønsker, at vi maa kunne finde en god Form for en Afløsning af de i Lovforslaget nævnte Højtidsoffer og Accidenser. Men jeg nærer visse Betænkeligheder ved de Bestemmelser, der ere foreslaaede i Lovforslaget. Med Hensyn til Højtidsofferet er Sagen jo noget lettere, klarere end med Hensyn til Accidenserne. Højtidsofferet er i Virkeligheden en Skat, som er paalagt Sognebeboerne, og som de, selv om de med Urette have unddraget sig det, kunne tvinges til at betale. Men en anden Ting er, om det netop er den rigtige Vej at gaa, som er foreslaaet i Lovforslaget. Det ærede Medlem, der nu satte sig — jeg gaar ud fra, at det er det samme ærede Medlem, der havde Ordet i 1895, og som staaar opført i Rigsdagstidenden under Navnet S. Jensen — udtalte den Gang: „Den bedste Maade, den bedste Vej — for denne her har ogsaa sine Vanskeligheder — den fremkommeligste, den naturligste, den retfærdigste, som jeg mener, der er til at komme af med Offer- og Accidensydelse, er at lade dem bortfalde ved en Præstelønningslov, hvor man altsaa giver Præsterne ordentlig og rigelig Løn efter Tidens og Folkets Vilkaar.“ Det slog mig, da jeg læste Forhandlingerne igennem, at det ærede Medlem har Ret i den Udtalelse, og at det i Virkeligheden var den naturligste Vej, men noget andet er, om det kan lykkes at komme denne Vej. En Præstelønningslov frembyder nemlig store Vanskeligheder, men at det er det rigtigste og retfærdigste at ordne Spørgsmaalet gennem en Præstelønningslov, deri er jeg ganske af det ærede Medlems Mening. — Med Hensyn til Accidenserne udtalte saa endvidere det ærede Medlem i Tilføjelse

til, hvad jeg nys nævnedes, at saa skulle Lærernes Offer og Accidenser falde bort mod et Vederlag af Kommunekasserne. Jeg er ikke saa ganske enig med det ærede Medlem i, om det er den rigtige Vej at gaa. Det er efter min Mening ikke ganske retfærdigt at lade enkelte Medlemmer af Menigheden betale for samtlige Medlemmer uden Hensyn til, hvor meget eller hvor lidt de have benyttet Præst og Lærer til de kirkelige Handlinger. I saa Henseende turde jeg være i Overensstemmelse med det ærede 10de kongevalgte Medlem (H. N. Hansen), som nu er vor højtærede Formand og som ogsaa har udtalt under de tidligere Forhandlinger, at han ikke fandt, at det var irrationelt, at de, som ved enkelte Lejligheder skulde bruge Kirkens Hjælp, selv maatte betale derfor. Det forekommer mig i Virkeligheden at være det naturligste, at de, som bruge Kirkens Hjælp, ogsaa komme til at betale derfor. — Der fremkommer, naar man tænker lidt nærmere over Sagen, ogsaa forskellige Urimeligheder ved den her foreslaaede Vej, navnlig naar nu Betalingen skal erlægges efter Reglerne for Formue- og Lejligheds-skat. Det gør efter min Mening Sagen endnu mere betænkelig, naar man ikke tager dette efter de almindelige kommunale Skatter, men efter de personlige, efter Formue og Lejlighed. Der fremkommer saa den Urimelighed, at en velstillet Gaardmand, som sidder godt i det, og har nogen Formue ved Siden af — han er maaske Enkemand uden Børn — der hidtil saa godt som intet har betalt i Accidenser, fordi han ikke har brugt Kirkens Hjælp i en Aarrække, vil efter dette Forslag blive en af dem, som kommer til at betale den allerstørste Del af Accidenserne. Netop fordi han ikke bruger Kirkens Hjælp, bliver han den, som kommer til at betale forholdsvis mest, hvad der forekommer mig at være noget urimeeligt. Jeg vil ikke tale om, at en enkelt stor Skatteyder i Sognet kan komme til at betale en uforholdsmæssig Del af Accidenserne, selv om han slet ikke bruger Kirkens Hjælp til de omhandlede Handlinger. — Der er ogsaa en anden Urimelighed, som er falden mig ind. En Præst og Lærer i et enkelt Sogn kan f. Eks. have haft det Held, at der har været en stor Godsejer og Skatteyder, der har holdt Bryllup, og som derefter har haft Brug for Præstens og Læreren Hjælp til en Række af Baredaas, saa vil i dette Sogn Gennemsnittet af Accidenssummen blive